

GARABANDAL NIEUWSBRIEF

Nr. 22. Oktober 2010 Een uitgave van de Stg Garabandal Centrum Nederl..
J.P. Gouverneurlaan 43, 2171 ES Sassenheim.- Tel 0252-214191 Email:
wim@garabandal.nl Giro 1655361. Secretaresse: 06-20445819

VOORWOORD:

Beste Garabandal-vrienden,

Hier is Nieuwsbrief nr. 22. De laatste, Nr. 21 was van 2009 en werd beperkt verspreid. In deze Nieuwsbrief werd aandacht geschonken over het heengaan van Mari Loli Lafleur, één van de vier zieneressen van Garabandal. Zij stierf op 20 april 2009 en werd 59 jaar. Speciaal Loli had op verzoek van Maria haar leven geofferd voor de priesters. Volgens diverse publicaties had Maria haar het jaar medegedeeld wanneer de z.g. Waarschuwing zal plaatsvinden. Voor degenen die deze Nieuwsbrief willen ontvangen kunnen deze alsnog opvragen.

Nieuwsbrief 22 ziet er anders uit. Ze wordt in klein formaat uitgegeven en telt 24 blz. En is zwart-wit uitgevoerd. Door omstandigheden was het niet meer mogelijk de Nieuwsbrief in A4 formaat in kleur uit te geven.

Een Garabandal-vriend in het zuiden van het land wil deze Nieuwsbrief afdrukken. Daar zijn wij hem zeer erkentelijk voor.

Het is toch belangrijk dat U bij tijd en wijle iets over Garabandal hoort.

Gezien in het licht rond de schandalen in de Katholieke Kerk welke de afgelopen decennia hebben plaatsgevonden, waardoor de Kerk enorm veel aan gezag heeft ingeboet. Massale kerk verlatingen, het enorme priester tekort.

Op werelds gebied, grote onzekerheden op financieel en economisch gebied. De verdere opmars van de Islam in Europa. Israël dat steeds meer in haar bestaansrecht wordt bedreigd. Een grote vijandigheid van westerse intellectuelen jegens het Christendom. Een enorme toename van de criminaliteit en zedeloosheid in onze samenleving. De vele natuurrampen. Enz.

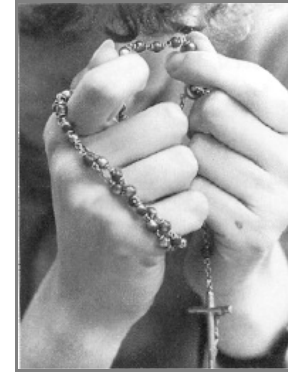
We kunnen zo doorgaan met dit negatieve waslijstje.

Het lijkt of de hel aan de winnende hand is. Doch het uur Gods nadert.

De grote bovennatuurlijke ingreep de Waarschuwing genaamd zal de mensheid tot correctie van het wereldgeweten brengen. De Vrouwe of Moeder van alle Volkeren zal ingrijpen. Maar help haar door uw rozenkransgebed en offer

Dank u wel.

Wim Langeveld. 11 oktober 2010. Feest van Maria, Moeder van de Kerk

2. Rozenkranskruistocht voor het dogma Maria, Medeverlosseres, Middelares en Voorspreekster”

Enkele kerkelijke leiders hebben een Rozenkranskruistocht gelanceerd, te houden van 15 augustus 2010 t/m 15 augustus 2011, om de afkondiging te verkrijgen van het vijfde Mariale dogma, d.w.z. dat de Heilige Vader officieel zal vaststellen en plechtig afkondigen dat de Gezegende Maagd Maria de geestelijke Moeder is van alle volkeren als 'Medeverlosseres, Middelares en Voorspreekster.

In een circulaire (die ons eind augustus jl. bereikte) dringt professor Mark Miravalle, theologieprofessor aan de franciscaanse universiteit van Steubenville (V.S.) en voorzitter van Vox Populi Mariae Mediatrici [De Stem van het Volk t.g.v. Maria Middelares].. erop aan deze kruistocht wereldwijd te houden. Hij wijst erop dat als er een zware crisis was in Kerk en wereld, Rozenkranskruistochten de loop van de menselijke geschiedenis hebben veranderd.

Vanaf de slag bij Lepanto in 1571, (herdenkingsfeest 7 oktober), waardoor het katholieke geloof en de christelijke cultuur in Europa gered werden, tot aan de Filippijnse revolutie in 1986, die de eventuele afslachting van een groot aantal katholieke gelovigen voorkwam, is duidelijk gebleken dat de kracht van de Rozenkrans, in saamhorigheid en eenheid gebeden, waarlijk historische vruchten voor de Kerk kan opbrengen. Vanaf Leo XIII t/m Benedictus XVI hebben de pausen van de laatste twee eeuwen de gelovigen aangespoord dagelijks de Rozenkrans te bidden voor de ernstige noden van de mensheid.

De actuele toestand van buitengewone crisis in de Kerk en in de wereld is wereldwijd bekend: aanvallen zonder precedent op de Kerk zowel van buitenaf als intern, in het bijzonder op de paus; militaire conflicten en/of terrorisme op alle vijf continenten; afbraak van de moraal en het gezinsleven op ongehoorde schaal; miljoenen die sterven van hongersnood en uitputting; natuurrampen in onvoorstelbare aantallen; communistische en militante regimes die de Christenen en andere godsdienstige bewegingen vervolgen; zeldzame milieurampen; jaarlijks meer dan 40 miljoen gevallen van abortus en nog vele andere wantoestanden.

Als er echter sprake is van grote duisternis, dan zijn er ook voortekenen van het grote licht dat naderend is. De oneindig barmhartige Jezus verlangt de aarde te vernieuwen door een nieuwe nederdaling van de Heilige Geest, verkregen op voorspraak van onze geestelijke Moeder. Het ultieme redmiddel uit de wereldwijde staat van hoogste nood mag een onmiddellijke tussenkomst van de hemel genoemd worden.

We hebben ten zeerste behoefte aan de bemiddeling van onze gezegende Moeder, die ons de genaden verkrijgt van haar Zoon en de hernieuwing door de Heilige Geest. Dat is dan ook de reden waarom nu het initiatief genomen is voor een jaar lang lopende Rozenkranskruistocht voor het vijfde Mariale dogma, voor de plechtige afkondiging door de Paus dat de Maagd Maria de geestelijke Moeder is van alle volkeren als Medeverlosseres, Middelaars en Voorspreekster.

Hoewel het geestelijk moederschap van Maria voor heel de mensheid reeds behoort tot de officiële leer van het kerkelijke leergezag (Magisterium), zal de plechtige definitie en afkondiging van deze waarheid door onze beminde Paus Benedictus XVI de Heilige Maagd Maria de gelegenheid geven ten volle voor ons te bemiddelen en op een ongeëvenaarde wijze haar van God verkregen bemiddelende macht aan te wenden ten gunste van haar kinderen in de huidige staat van ernstige globale crisis.

De titels voor onze Moeder van Medeverlosseres, Middelaars en Voorspreekster' geven de functies weer die Maria voor de mensheid heeft. Als ze plechtig afgekondigd worden door onze Pontifex te Rome, aan wie de sleutels van het Koninkrijk der Hemelen zijn toevertrouwd (cf. Mt. 16,15-20), dan en dan alleen zal de Medeverlosseres en Middelaars bemiddelen voor de historische genaden van verlossing en vrede, als beloofd op plaatsen zoals Fatima, waardoor definitief de triomf van haar Onbevlekt Hart bereikt zal worden en eventueel een 'tijdperk van vrede' (cf. de boodschap van Fatima van 13 juli 1917).

Vandaar dan ook ons bescheiden, maar tevens dringende verzoek u aan te sluiten bij de wereldwijde Rozenkranskruistocht, die al op 15 augustus 2010 begonnen is, de jaarlijkse feestdag van Maria's Tenhemelopneming -een geloofsgegeven dat het meest recent als dogma is uitgesproken (door Paus Pius XII op 1 november 1950) .We moeten u verzoeken 'niet te versagen', maar met ons het hele jaar te volharden in het dagelijks bidden van de Rozenkrans. Met deze Rozenkranskruistocht bidden wij er ernstig en dringend voor dat onze beminde Heilige Vader, Paus Benedictus XVI, spoedig zal afkondigen dat de Onbevleete Maagd Maria waarlijk de geestelijke Moeder is van heel de mensheid, als een

gave, ons geschonken door onze gekruisigde Verlosser met Zijn woorden vanaf het kruis: 'Ziedaar uw moeder' Joh. 19,27).

Tegelijk met de dagelijkse Rozenkrans moedigen wij u ook aan dagelijks het gebed te bidden van de Vrouwe van alle Volkeren, dat ons door Maria gegeven is voor de afkondiging van het vijfde Mariale dogma in de kerkelijk goedgekeurde Mariaverschijningen van Amsterdam (door de plaatselijke bisschop op 31 mei 2002). Wij voegen er nog een ander gebed bij, eveneens voor het verkrijgen van het vijfde Mariale dogma.

Gebed van de Vrouwe van alle Volkeren:

Heer Jezus Christus, Zoon van de Vader, zend NU Uw Geest over de aarde. Laat de Heilige Geest wonen in de harten van ALLE Volkeren, opdat zij bewaard mogen blijven voor verwording, rampen en oorlog. Moge de Vrouwe van alle Volkeren, de Heilige Maagd Maria, onze Voorspreekster zijn. Amen.

Gebed tot Jezus Christus voor de verkrijging van het vijfde Mariale dogma:

Heer Jezus Christus, geef dat de wereld moge weten, via de plechtige afkondiging door Uw Plaatsbekleder op aarde, dat Uw Moeder waarlijk onze Moeder is, de geestelijke Moeder van alle volkeren.

Moge **Maria als Medeverlosseres, Middelaars en Voorspreekster** bemiddelen voor ware vrede voor de wereld en aldus de triomf van haar Onbevlekt Hart verkrijgen.

Moge de Heilige Geest door het Onbevlekt Hart van Maria - Medeverlosseres, Middelaars en Voorspreekster- heel de aarde in vuur en vlam zetten met een nieuw Pinksteren, dat de Kerk en de wereld zal leiden naar een nieuwe lente van leven in liefde.

De kerkelijke autoriteiten die het initiatief namen tot deze Rozenkranskruistocht zijn (alfabetisch gerangschikt) :

Moeder Angelica, oprichtster van EWTN televisie-netwerk, Alabama, V.S.; Zuster Brieghe McKenna, 'Intercession for Priests', Dublin, Ierland; Monseigneur M. Chinnappa, Aartsbisschop van Madras, Madras, India; Ambassadeur Howard Dee, voormalig ambassadeur van Manila bij de Heilige Stoel, Metro Manila, Filippijnen; Kardinaal Luis Aponte Martinez, Emeritus-Aartsbisschop van San

Juan, San Juan, Puerto Rico; Professor Mark Miravalle, hoogleraar theologie franciscaanse universiteit van Steubenville (V.S.) en voorzitter van Vox Populi Maria Mediatrici, Steubenville, Ohio, V.S.; Pater Kevin Scallon, 'Intercession for Priests', Dublin, Ierland; Ambassadeur Mercedes Tuason, Filippijns ambassadeur bij het Vaticaan, Rome, Italië.

De tekst van dit artikel is gebaseerd op een circulaire van professor dr. Mark Miravalle als voorzitter van Vox Populi Mariae Mediatrici, vertaald en bewerkt door uw redacteur.

Voor meer informatie: www.fifthmariandogma.com.

E-mail: voxpopuli@voxpopuli.org

Moge de Vrouwe van alle volkeren, die eens Maria was, onze Voorspreekster zijn!

Jan Leechburch Auwers

Uit:

DE BRANDENDE LAMP. Informatiebulletin van de Titus Brandsma Stichting Postbus30163, 6370 KD Landgraaf - Postbank nr. 32 67 331

3. HET PROBLEEM VAN DE GEESTESVERWARRING DER ZIENERESSEN TE GARABANDAL

(Overgenomen uit het vlugschrift "Garabandal Nada !" met datum 18-10-67. Verantwoordelijk Uitgever: M.V.H. Merksem).

De psychiater dokter Ricardo Puncernau, zg. van Barcelona heeft beter dan anderen het delicate probleem der verschillen (variëaties) der zieneressen gesteld, onder dit psychologisch aspect. (Revue de Barcelone "Porque" 29 mars 1967).

Dit godsdienstig en psychologisch drama is eigen aan de verschijningen te Garabandal, niet in de zin dat de getuigen van andere verschijningen niet met tegenkantingen hadden af te rekenen; maar deze werden dan doorgaans gewekt door seculiere overheid. Te Garabandal echter ligt het drama in de geestelijke wereld. Wanneer de zieneressen dicht bij de H. Maagd zijn, prent Deze hen een grote eerbied in voor de Kerk en voor de priesters. Zekere dag zeggen de kinderen tot de H. Maagd, tijdens een extase, dat het mooier zou zijn te bidden: "Heilige Maria Moeder van God en de onze...". De H. Maagd geeft hen gelijk, maar insisteert erop dat zij niets zouden veranderen in het weesgegroet alvorens de Kerk dit doet. Zij gehoorzamen. De H. Maagd geeft hen ook in trouw te zijn aan de Kerk.

Maar deze Kerk is Rome; Rome dat geen teken van oppositie geeft. ..De Kerk is de eerste bisschop van Santander die eerder sympathiek stond. Maar hij trekt zich terug en zijn opvolger verzet zich, onder invloed van zijn secretaris. Hij verplicht pastoor Don Valentin, die nochtans alles met voorzichtigheid heeft onderzocht, zich terug te trekken en hij wordt vervangen door een jong priester die alles in het werk stelt om het vertrouwen in de zaak te breken. De secretaris stelt een dossier samen dat enkel negatieve gegevens bevat. De familiale en sociale sfeer worden moeilijk.

Wanneer de bisschop en zijn secretaris insinueren dat alles illusie is, weten de kinderen niet meer wie geloven, noch aan wie gehoorzamen! De weerstand van Santander en van de pastoor duren voort. De moeder van Jacinta schreef rond Pasen 1967 : "Eenmaal hadden de ouders van Jacinta hun dochter niet geroepen op het uur dat zij gevraagd had om de oproep der H. Maagd tegemoet te gaan; het gevolg was dat het kind een maand lang zonder visioen bleef. Zij werd bedroefd, verloor de eetlust en geleek een ziel in nood; tot na verloop van een maand zij opnieuw visioen kreeg". (Impartial mei 1967). Deze afwezigheid deed dus lijden en toont dat de H. Maagd eraan houdt trouw gevolgd te worden. ..

Maar deze straf betekent ook barmhartigheid, want zij toont aan allen dat de kinderen geen visioenen hebben als zij het zelf willen, maar wanneer de hemel dit wil.

Deze lieve Maagd heeft alles voorgezegd. Conchita zegt in haar dagboek blz. 70 "Zij zegt dat wij elkander zullen tegenspreken. ..en dat wij zover zouden gaan dat wij ontkennen zullen dat wij Haar en de Engel hebben gezien".

“Dit verbaasde ons ten zeerste, dat Zij zoiets zei.”

Maar de H. Maagd heeft niet uitgelegd hoe deze verbazende ontkenning gebeuren zou. De verwarring is zover gegaan, dat deze soort hersenspoeling, tengevolge van een reeks pijnlijke opposities, dat Conchita schreef in een brief aan P. Moreloas op 13 oktober 1966 : "Aan allen, aan de bisschop, voor drie andere priesters, heb ik gezegd dat alles leugen was, en ik heb dit zelfs getekend" ; ..Conchita bekent alles maar zij voegt erbij: In ons binnenste evenwel wisten wij dat de aartsengel en de H. Maagd ons verschenen waren. ..Ik zelf was verbaasd dit alles te zeggen, daar mijn geweten gerust was omtrent het feit dat ik de H. Maagd had gezien. “

Ziehier nog een getuigenis van die gewetenstroebel, die zo fel gelijkt op de toestand van dezen die een hersenspoeling ondergingen. Zekere dag biedt een

groep bezoekers aan Conchita een schilderij aan van O.L. Vrouw van de Karmel, welke in de Verenigde Staten geschilderd werd.

Men vroeg aan Conchita of deze afbeelding geleek op de H. Maagd zoals zij Haar had gezien. Zij antwoordde: "Neen" en zij begon allerlei wijzigingen aan te geven; bv. het schapulier was verschillende; de manier waarop de H. Maagd het Kindje droeg was anders. Men vroeg haar ook bijzonderheden omtrent een woord toegeschreven aan de H. Maagd; Conchita verbeterend: "Neen, dit werd niet door de H. Maagd gezegd, maar door een Engel..."

Men stelde vragen: Wanneer U zei dat U de H. Maagd zag, hebt U gelogen? NEEN, ik zei de waarheid. Nu wanneer ge zegt haar niet gezien te hebben, liegt ge dan? Neen, ik zeg de waarheid. Hebt U thans een gerust geweten? JA. En wanneer U zei dat U de H. Maagd zag, was U dan ook gerust? Ja, heel zeker, ja. Wanneer was uw geweten het meest gerust? Wanneer ik zei dat ik de H. Maagd had gezien. Dan had ik een VOLKOMEN GERUST geweten... En waarom zegt U thans dat U de H. Maagd niet hebt gezien? Ziehier het in de war sturend antwoord (bij 't eerste zicht). De H. Maagd weet waarom ZIJ DE ZAKEN ZO LAAT GEBEUREN.

In een brief op 13 november schrijft Conchita: "Ik ga voort hetzelfde te denken omtrent mijn herroepingen, en ik aanvaard dit als een kruis. Zij noteert nog in haar dagboek blz. 70 en 71: "Innerlijk in ons wisten wij nochtans dat de H. Maagd en de Engelen verschenen waren..."

want zij hadden in onze zielen een diepe vrede en vreugd gebracht en een groot verlangen om veel en innig te beminnen. Hun glimlach en hun woorden trokken ons aan en wij verlangden hen meer te beminnen en ons gans aan hen over te geven...". Conchita ontleedt de innerlijke waarde van haar revelaties. Zij gelukt daar veel beter in dan wanneer zij tracht het kruis van haar twijfels te ontleden. ...dit soort hersenspoeling dat zij samen met haar gezellinnen ondergaat. Zij zegt: "Ik weet niet waarom wij hebben getwijfeld; het was een soort twijfel die van de duivel scheen te komen". Zij voegt er aan toe: "die ons de Heilige Maagd wou doen ontkennen" (Dagboek blz. "71). Hierin ziet zij juist. Maar zij geeft zich geen rekenschap dat de duivel door en samen met de mensen handelt. De gedraging te Santander is zeker niet hemels en de uitwerking, dit soort hersenspoeling waarvan Conchita de gevolgen ondergaat is geen Hemelse daad. Ziehier het teken van de hemel. Vanaf het ogenblik dat Mari-Cruz, Jacinta en Loli ontkend hebben de H. Maagd te hebben gezien, hebben zij geen verschijningen meer. Het is wel de hemel die hen zichtbaar aantoonde door deze straf, dat dezen die hen moreel verplichten te ontkennen niet onder hemelse invloed staan. In ogenblikken waar men niet best weet wat men zegt, en zij hebben

zich een beetje laten beetnemen door de duivel. ... (Dagboek blz. 71). Nu zijn Loli en Jacinta weergekeerd tot de realiteit, zij geloven dat zij de H. Maagd hebben gezien. Heel natuurlijk, hoe zouden zij iets anders kunnen geloven? (Dagboek blz. 71).

Men bemerkt dat de ziensters hun tegenspraken niet verklaren. Zij kunnen niet weten dat deze ongewone toestand wel een gevaar betekent, maar de verleiding en vervolgingen van de hel en van dezen die onbewust door satan worden meegesleept zouden nooit kunnen vernietigen dat wat de hemel wil. Wij hebben die toestand genoemd een hersenspoeling niet door fysieke kwellingen veroorzaakt, zoals in Communistisch China, maar door morele tegengestelde omstandigheden, waaruit de kinderen niet losraakten en die dezelfde uitwerkingen hebben. De bedenking van Conchita is fijn en juist:

"In die ogenblikken, waar men niet best weet wat men zegt". Dit is wel hun morele onverantwoordelijkheid. De missionarissen in China wisten niet meer wat ze zegden tijdens de hersenspoelingen. Maar de hemel waakt over de ziensteressen..

Conchita schrijft: "Zekere dag vroeg ik mijzelf in mijn kamer af of het wonder zou plaats grijpen; dan hoorde ik een stem die zegde: "Conchita, aarzel niet, twijfel er niet aan dat mijn Zoon het wonder zal verrichten".

"Dit heb ik in mijzelf gehoord", zegt Conchita, "maar zo duidelijk alsof het aan mijn oor werd gezegd. Dit heeft mij een vrede gebracht, een diepere vreugd nog dan wanneer ik haar zag". Deze ervaring is werkelijk hemels; en Conchita is verstandig genoeg om er zich rekenschap van te geven, dat wanneer zij bevestigt, de hemel met haar is. Wanneer zij ontkent is het niet de hemel die haar helpt, maar de vijand van de hemel en zijn trawanten, bewust of onbewust.

Men moet er zich niet over verwonderen dat Mari-Cruz meer dan de anderen door die spoeling aangetast is en dat zij voortgaat te ontkennen. Psychologisch was zij ook de meest kwetsbare der ziensters. Maar de hemel heeft haar niet verlaten. In een brief aan P. Andreu schrijft zij: "Goede Pater in O.H. Jezus Christus, ik dank U voor de mooie prentjes die U mij toezond; ik ook zou blij geweest zijn U te zien met Loli; maar aan mij heeft Mevrouw de Markiezin niets gevraagd, aan de anderen heeft zij gevraagd of zij wilden; maar aan mij niets omdat zij mij niet graag wilde meenemen. Het is omdat de mensen mij niet graag zien, omdat ik minder de H. Maagd zie, maar dat geeft niet. Ik houd veel van de H. Maagd, en ik wil graag wat zij wil. Het is nu 18 dagen dat ik Haar niet meer zie, maar ik houd evenveel van Haar als wanneer ik Haar zag". Dit getuigenis is kostbaar. Mari-Cruz is door de hemel gestraft om haar ontkenningen die haar doen lijden en haar sociaal declasseren. Maar haar liefde

voor de Maagd blijft schoon en zelfs heldhaftig. Loli ook heeft hulp vanuit de hemel ontvangen. In november 1965 heeft de H. Maagd haar aangekondigd in een innerlijke toespraak dat zij in deze wereld veel zou moeten lijden. "Ik zal veel beproevingen kennen", zegt zij, "zodat ik aan alles zal twijfelen wat ik gezien heb. En dit zal mij meer doen lijden dan al het overige" (Dagboek blz. 101). Dit woord is kostbaar. Die hersenspoeling is dus een groot kruis voor de kinderen. Onder het lijden is het kruis der ontkenningen het zwaarst. O.L. Heer verwittigt Conchita (na de H. Maagd) : "Ik houd ervan U te zeggen dat gij veel zult lijden van nu af tot aan het wonder, want weinigen zullen geloven. Zelfs uw familie zal denken dat gij hen bedrogen hebt. Dit alles echter ben Ik die het wil voor uw heiligmaking". Ziedaar het laatste woord dezer beproeving.

De kinderen tot heiligheid helpen. Het is satan niet die zoiets wil. Men ziet dat ook zelfs die onmenselijke hersenspoeling toegelaten wordt door de Heer en de H. Maagd om hen naar de hemel te lijden. Dit is wel degelijk "heiligen". I

De tegenspraken hebben de ziensters in een meest vernederende toestand gebracht. Maar zodanig worden de kinderen beveiligd tegen egoïsme en hoogmoed. Die openbare betuigingen van verering, die foto's, het vragen van hun handtekening werden een gevaar voor hun heiligheid.

Deze hersenspoeling heeft hen ten zeerste doen lijden, maar hen tevens bevrijd van de listen der ijdelheid. Waarlijk Conchita heeft gelijk te zeggen: De H. Maagd alleen weet waarom zij de zaken aldus laat gebeuren. Het is haar beschermende hand die alles heeft geregeld en zodanig dat zelfs de ontkenningen hun vrouwen niet kon ruimeren; dit blijft stabiel, gegrond op openbare feiten door

zoveel mensen gecontroleerd, de sublieme dood van de Pater Jezuiet en het wonder der zichtbare hostie.

Het is wel degelijk de Voorzienigheid die gezag voert te Garabandal. Men moet nog als een hulp uit de hemel aanduiden de biecht aan de liefderijke en verstandige pastoor Don Valentin die hen een penitentie oplegde van 10 rozenhoedjes en vijf Onze Vaders. Hij moet zwijgen maar de kinderen hebben gesproken. Zij beklagen zich niet om deze zware penitentie.

Zij doet ons evenwel opmerken hoe de wijze priester

Don Valentin, die alles persoonlijk heeft gezien en gecontroleerd aan de kinderen heeft doen ondervinden, hoe gevaarlijk deze openbare ontkenningen zijn. Sommigen zouden deze kunnen interpreteren tegen de boodschap in. Maar aldus zouden de kinderen zich in een nog moeilijker toestand bevinden. De secretaris van het bisdom en later ook de jonge priester zouden hen aanmoedigen om alles te ontkennen en te geloven dat alles illusie was en kinderspel.

En de biechtvader straft hen en hij heeft gelijk. Wie zou hierbij het kompas niet verliezen! Men beweert dat de jongste drie met tering bedreigd worden. Dit zou niet zo verwonderlijk zijn.

Uit:

"Vier kruisjes van Garabandal" van F.Sanchez Ventura Y Pascual. België 18 juni 1968

4. GARABANDAL, HET DORP SPREEKT. Getuigenissen van de dorpsbewoners en van buiten

1. José Diez - Als bijnaam, Pépé. 45 jaar (1971) - Aannemer, gehuwd, vijf kinderen

De kinderen vóór de verschijningen:

Ik kan zeggen dat ik ze geboren heb zien worden. Ik heb ze werkelijk van heel klein gekend en ik ken hun familie heel goed. Daardoor kan ik zeggen, dat zij hetzelfde waren als alle andere meisjes van het dorp. Zij gingen naar school, of waren met hun ouders aan het werk... tot de verschijningen.

Maar vanaf dat moment zijn zij heel anders geworden, gedurende de hele periode van de extases. Het is niet zo, dat zij veranderden tegenover de mensen - zij bleven vriendelijk, voorkomend en in alle opzichten normaal - maar ik geloof dat zij een speciale genade of iets dergelijks hebben ontvangen gedurende de tijd van de verschijningen.

Na de verschijningen:

Nu, in augustus 1971, is Mari-Cruz getrouwd. Zij komt slechts af en toe naar het dorp. Een maand geleden bracht ze ons een bezoek met haar man. Natuurlijk zijn de jonge vrouwen heel anders dan de kleine meisjes die zij vroeger waren. Maar ik zie ze altijd met die innerlijke herinnering aan wat zij gezien hebben, zonder de talrijke twijfels te vergeten, die zij hebben ervaren. Zij hebben hun aarzelingen, hun moeilijkheden... tenslotte weten zij niet wat zij op hun huidige leeftijd moeten doen. Dat is begrijpelijk. Zij schijnen in de wereld te willen blijven. Zij verlangen ernaar om te trouwen, zoals Mari-Cruz. En ik denk dat het niet zo een slecht idee zou zijn, om te gaan trouwen, wanneer zij zich aangetrokken voelen door een jongeman. Dat lijkt mij helemaal niet slecht. Het probleem schijnt te zijn, dat zij niet weten welke richting zij willen gaan. Misschien zij zijn niet zo vrij als de andere jonge meisjes. Want werkelijk, wij voelen dat zij een probleem hebben.

Reactie op de aankondiging van de verschijningen:

Op dit moment moet ik lachen over mijn houding destijds, omdat ik, toen ze mij dit alles voor de eerste keer vertelden, hard gelachen heb, alsof het een grap was. Ik dacht dat ze een grote vogel hadden gezien, laten we zeggen... gekkigheid. De eerste dag spraken ze erover en het dorp was een beetje in beweging gekomen.

- Wat is er aan de hand?

- Niets. Die meisjes zeggen dat...

- Oh! Het is werkelijk niets.

Ik lachte toen ik dat hoorde. De volgende dag, maandag, had ik een klusje te doen in het huis van Aniceta, de moeder van Conchita. Ik ging daar 's morgens naar toe, maar ik durfde niet veel tegen Aniceta en haar zoons te zeggen. Ongeveer een uur na mijn aankomst, ik was aan het werk met Aniceto, een van de broers van Conchita, die nu overleden is, waren drie van de meisjes daar bij elkaar, terwijl Mari-Cruz wat later aankwam. De vier meisjes waren daar aan het praten over wat zij hadden gezien. Om grappig te zijn probeerde ik hen bang te maken:

- Zo, meisjes, wat hebben jullie gezien?

- Een engel.

- Jullie zullen in de gevangenis worden gezet! Ze hebben de Gaarde Civil gewaarschuwd en jullie vaders en moeders

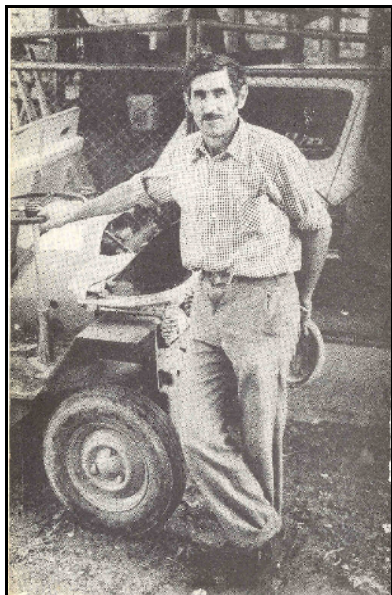
zullen ook naar de gevangenis gaan.

En de kinderen zeiden heel rustig tegen mij, zonder bang te worden:

- Goed, laten ze ons in de gevangenis zetten, evenals onze ouders, want werkelijk waar, wij hebben de engel gezien!

Toen werd Aniceto, de broer van Conchita kwaad en hij zei dat hij niet wilde dat wij over deze dingen spraken. Ik zei hem:

- Luister, maak je niet kwaad. Het schijnt dat je zus en de andere meisjes niet bang werden over wat ik hen vertelde; het doet ze niets ... of zij begrijpen niet wat het betekent om naar de gevangenis te gaan...

Pepé Diez. z.g.

Ik dacht dat het een grap was. Maar toen ik naar hen keek kreeg ik een ondefinieerbaar gevoel... wat bij mij leidde tot het vermoeden dat deze zaak belangrijk zou kunnen zijn.

Drie of vier dagen later waren wij met ongeveer tien man een brug aan het bouwen ongeveer twaalf kilometer van Garabandal en Mari-Loli kwam ons onze maaltijd brengen. Wij vroegen haar:

- Wat gebeurt er allemaal? Wat heb je gezien?

Zij werd helemaal niet bang; zij zei eenvoudig:

- Wij hebben de engel gezien.

Zij sprak op een heel natuurlijke manier. Want de meisjes in dat dorp waren in die tijd heel... naïef... onervaren ... (niet zoals de kinderen van nu), heel timide. Het kind antwoordde dus heel rustig, maar beslist:

- Het is waar, wij hebben de engel gezien...

En ik lachte:

- Zij hebben... zij hebben een engel... Bah! Het is natuurlijk helemaal niets.

Ik moest er echter vaak aan denken en op een avond in juni wilde ik het mijne ervan weten. Veel mensen die er hetzelfde over dachten als ik, durfden niet dicht bij de meisjes te komen, maar keken slechts van een afstand. Maar ik wilde dat van heel dichtbij zien, zo dicht mogelijk bij de meisjes .

Het zien van de eerste extase:

Van het ogenblik af dat ik ze in extase zag (ik wist niet wat een extase was, ik had er voordien nooit over gehoord), merkte ik een enorme verandering op bij de meisjes... hoe ze naar de hemel keken, met zo'n geconcentreerde blik, dat was iets... ik weet het niet... het was voor mij zeer bovennatuurlijk. Dat was heel anders dan normaal, maar ik kan niet uitleggen wat dat was. Nu kan ik het natuurlijk wel wat beter uitleggen, omdat ik zoveel van deze extases heb gezien, maar die dag was het de eerste keer in mijn leven, dat ik iets zag wat niet natuurlijk was...

Toen ik bij de calleja aankwam, waren de meisjes al enige tijd in extase en zij waren omgeven door verschillende mensen, onder wie natuurlijk de pastoor van het dorp, Don Valentin, die helemaal bleek was en geen woord kon uitspreken, zo was hij erdoor gegrepen. Dat was ook het geval met verschillende dames uit het dorp, ik noem Serafina en Alelia... Ik begon iets heel bijzonders te ervaren... Ik liep achteruit... en ik werd vervuld van een innerlijk gevoel... ik weet niet hoe ik het moet zeggen... en ik sprak met luide stem:

- Hier gebeurt iets heel bijzonders!

Ik trok me terug en bleef tot het einde van de extase toekijken, maar van een afstand .

De tweede extase, die ik zag, was de volgende dag. Het nieuws van wat er was gebeurd werd heel snel verspreid en er kwamen reeds honderden mensen, vooral veel priesters. In het begin kwamen zij in grote getale. Ik heb er wel dertig, veertig of vijftig geteld. Zij kwamen van verschillende dorpen en met

Loli, Conchita, Jacinta en Mari Cruz in extase

verschillende groepen. Tijdens deze eerste dagen van de verschijningen, keek ik nauwlettend naar de priesters en ik was verbaasd dat zij het niet allemaal met elkaar eens waren. Zij discussieerden hevig, in het openbaar, op straat, waar dan ook. Zij namen geen enkele terughoudendheid in acht als het ging om het spreken over de verschijningen!... Ikzelf kon vanuit mijn geloof niet geloven, dat

priesters verdeeld konden zijn over deze gebeurtenissen, speciaal als deze van God afkomstig waren of de H. Maagd, en als zij in overeenstemming waren met het Evangelie.

Medische testen:

Daarover kan ik u alleen vertellen, wat ik persoonlijk heb gezien. Ik durf niet te vertellen wat een ander mij gezegd heeft. Vanaf de eerste maand van de verschijningen begonnen de artsen experimenten te doen. Ik moet vermelden, dat tegelijkertijd met de priesters, ook talrijke artsen zijn gekomen van verschillende disciplines.

Op een dag begonnen twee van hen enkele testen uit te voeren. De meisjes waren in extase, neergeknield en omgeven door de menigte. Een van de artsen, uitgerust met een heel sterke elektrische lamp en verschillende apparatuur, voerde experimenten uit aangaande hun gezichtsvermogen en hun gezicht. Zelf vond ik dat heel goed, want het ging erom om de kwestie goed te onderzoeken, nietwaar? Maar terwijl deze meneer deze testen aan het uitvoeren was, prikte de andere dokter, die achter de kinderen stond, met naalden in de kuiten van de

meisjes. Op dat ogenblik spraken de meisjes met een opgewekt gezicht met hun verschijning en zeiden:

- Wat?... Worden wij geprikt? ... Maar wij voelen niets!

Die zin heb ik zelf gehoord en veel mensen zouden hetzelfde kunnen zeggen, omdat de kinderen deze woorden met een tamelijk luide stem zeiden en zij herhaalden:

- Hoe kan dat? ... Maar het doet ons geen pijn...

En zij bleven met hun verschijning praten en twee minuten later zeiden zij opnieuw:

- Oh! Prikken zij ons weer?

En onder de menigte bevond zich een man, die vroeg:

- Maar wie prikt hun dan? Wie doet dat?

Doordat hij goed oplette zag hij de dokter in kwestie, die hetzelfde experiment begon aan het andere been. Toen hebben enkele mensen de dokter vastgegrepen. Er ontstond een handgemeen en ze wilden de dokter slaan. In de schermutseling werd de naald, die men hem uit zijn handen had gepakt, verloren.

Aantal extases - tijdschema:

Oh! Ik heb er veel meegemaakt ... beslist meer dan 200, maar niet allemaal, omdat ze zoveel maanden doorgingen!... Maar ook omdat ze op sommige dagen wel drie, vier of vijf verschijningen hadden en op heel verschillende uren; in de morgen, de middag of midden in de nacht. Dat betekent dat zij sommige nachten niet veel sliepen, maar niemand kon zeggen dat zij er moe uitzagen. Maar u zou kunnen zeggen, ze sliepen overdag. Toch niet. Ik weet dat het niet het geval was, omdat er overdag een heleboel mensen waren, die de meisjes - zonder ophouden - kwamen ondervragen!... Sommige verschijningen duurden twee of drie uur en enkele zelfs meer dan vier uur.

Gedurende al deze uren bevonden de kinderen zich in een heel ongemakkelijke houding: de hals naar achteren gestrekt, de ogen naar de hemel gericht, maar we konden geen enkel spoor van vermoeidheid constateren.

Snelle verplaatsingen:

De toeschouwers wisten niet met welke snelheid de kinderen zich voortbewogen. Een beslist buitengewone snelheid, als ik in aanmerking neem, dat een meisje van elf of twaalf jaar niet kan wedijveren met jongens van achttien of twintig jaar oud, die gewend zijn om te rennen en naar hun werk gaan over de bergwegen, speciaal over de wegen, zoals die in Garabandal bestaan. Welnu, deze jongemannen konden hen niet bijhouden!...

Ik merkte in het bijzonder het volgende op: de stap van de ziensters, binnen hun snelheid was een normale stap. Het was een normale stap, maar zij kwamen drie keer zo snel vooruit als wie dan ook. Ik heb hen vaak proberen te volgen, maar dat was onmogelijk. Ik haalde hen alleen in wanneer de race geëindigd was. Ik kon heel duidelijk zien dat het ritme van hun benen dat van een normale snelheid bij het rennen was, maar dat zij met een geweldige snelheid vooruit kwamen. Het was iets buitengewoons! Ik was toen ongeveer vijfendertig jaar en er waren toen niet veel mensen in het dorp, die harder konden lopen dan ik ... zelfs tegenwoordig niet.

Het achteruit lopen:

Toen de meisjes achteruit op hun knieën gingen lopen, was het minder snel, hoewel een persoon van wat oudere leeftijd hen niet kon bijhouden; de jongelui wel. Maar ik kan dat verschijnsel niet verklaren. Allereerst zou u de paden in Garabandal moeten kennen, speciaal wanneer u omhoog naar de pijnbomen klimt, of door de calleja met al die stenen... Iedereen die deze weg gaat moet zich bewust zijn van die rotsachtige wegen. En die paden en wegen zijn altijd zo geweest!... Maar de meisjes namen deze obstakels altijd met het grootste gemak ... Beter dan wanneer zij hadden gekeken waar zij liepen ... en dit alles achteruit!

Zij liepen met hetzelfde gemak midden door de straatjes in ons dorp en u ziet hoe smal en klein deze straatjes zijn. Welnu, de meisjes liepen altijd in het midden, dat wil zeggen, dat zij nooit tegen de hoek van een huis botsten, wanneer zij de hoek omgingen. Zij weken nooit af van het midden van het straatje en zij stootten zich niet tegen de voorgevel van een huis, helemaal niet... Zij vonden hun weg evengoed als ikzelf, wanneer ik voor me uit kijk.

Gedurende de nacht waren deze tochten nog indrukwekkender, omdat we enkele hele zware nachten hebben gehad, waarin het sneeuwde, wat heet sneeuwen ... Nachten met stortbuien, waarin het water over de gezichten van de kinderen stroomde, deze gezichten die naar de hemel keken, met een glimlach alsof er engelen naar beneden kwamen!... En zij bleven doorlopen zonder enig teken van ongemak. Het was heel moeilijk te begrijpen, zelfs wanneer men er naar keek.

Consistentie bij het aanraken en uiterlijk aspect:

Ja, ik heb hen vaak aangeraakt, ofwel uit nieuwsgierigheid, ofwel om ze te beschermen tegen de menigte die hen, zonder het te willen, zou hebben kunnen platdrukken, want soms waren het werkelijke menselijke lawines, die op hen neerkwamen. Soms nam ik hun bij de arm of schouders of een ander deel van

hun lichaam en ik moet zeggen dat ik elke keer dat ik dat deed iets heel bijzonders opmerkte. Het leek of ik niet een menselijk lichaam aanraakte, maar eerder een blok steen...dat is te zeggen iets hards... ik weet het niet, het is moeilijk uit te leggen. Maar tegelijkertijd schenen de meisjes heel mooi te worden, heel natuurlijk. Dat was wat mij zo verbaasde, dat zij zo natuurlijk leken, terwijl zij liepen, glimlachten en spraken, maar niet wanneer zij aangeraakt werden, nee, dat was totaal anders.

Wat hun lichaamstemperatuur betreft was er niets bijzonders, noch koud, noch heet... maar meer dan dat, geen enkele zenuwachtige beweging. Nee, als ik hen aanraakte wanneer zij in extase waren, voelde ik nooit de minste nervositeit, niets, alleen dat zij heel stijf waren. Ook merkte ik dat zij heel zwaar waren.

Gewichtsveranderingen:

Oh, ja! Ik probeerde hen op te tillen en ik zou zelfs zeggen dat dit een bewijs is. Ik heb veel mannen gezien, in de kracht van hun 20, 25, 30 jaar, mannen die laten we zeggen 100 kilogram konden tillen, wat normaal is voor een man uit deze streek. Ikzelf kon zoveel tillen. Om aan totaal 100 kilogram te komen zou je drie meisjes nodig hebben, omdat elk meisje ongeveer 35 tot 40 kilogram zal wegen. Ik weet zeker dat als ze niet in extase zijn ik met gemak twee van hen tegelijk zou kunnen optillen. Welnu, ik zag dat deze sterke mannen, van wie ik er enkele kende, probeerden hen van de grond op te tillen... maar ze moesten toegeven, dat zij daar niet in slaagden!... Zij vroegen verbaasd:

- Hoe is dat mogelijk?

Neem bijvoorbeeld die keer dat een man van ongeveer 25 jaar, Vincentin geheten, die momenteel in Santander woont, maar die destijds in een dorp ongeveer 20 kilometer hier vandaan woonde, zei:

- Het lijkt erop dat niemand hen van de grond kan tillen, maar als ik het mag proberen ...

Welnu, de vader van Jacinta stond naast hem en zei:

- Oké, meneer, dit is mijn dochter. Ik geef u toestemming om haar op te tillen.

Deze jongen stond tussen mij en de vader van Jacinta. Jacinta, Mari-Loli en Conchita stonden met hun gezicht naar ons toe, zodat wij een soort langgerekte cirkel vormden. Jacinta stond bijna in het midden. De jongen in kwestie pakte het meisje vast en deed alle moeite om haar te in beweging te krijgen, om haar op een andere manier vast te pakken, te duwen en te trekken, maar hij slaagde er niet in om haar van de grond te krijgen. Toen draaide hij zich naar ons toe - er waren veel toeschouwers - en hij zei:

- Hé! Ik kan haar niet optillen. Als ik terugga naar Santander en als ik dat vertel, zal niemand mij geloven!

Hij was stomverbaasd... en dat gebeurde bij de ingang van de kerk. Tien minuten later was de extase voorbij. De vader van Jacinta zei toen tegen Vincentin:

- Probeer het nu eens.

Maar de jongeman antwoordde:

- Nee, nee, ik weet het niet..., ik word er bang van ...

- Wees niet bang! Toe, probeer het nu maar en jij, Jacinta, maak je geen zorgen, deze jongeman wil alleen even weten hoeveel je weegt.

Jacinta bleef rustig; de jongen pakte haar vast en tilde haar op alsof ze een pop was! ... Toen was hij werkelijk geschokt. Hij gaf toe:

- Mijn God! Nu ben ik ervan overtuigd dat het waar is, maar ik zal dat nooit kunnen zeggen, want niemand zal me geloven!

Dit tafereel speelde zich af vlak voor mijn ogen en voor de vader van Jacinta, die u hetzelfde verhaal kan vertellen.

Aankondiging van de zichtbare Communie:

Maar als het gaat om bewijs, dan is het belangrijkste bewijs dat ik ooit heb gehad, dat van de zichtbare Communie, die Conchita tijdens een extase ontving.

De nacht dat Conchita, terwijl zij in extase was, hoorde dat er een wonder zou gebeuren met een zichtbare hostie, stond ik naast haar met een Catalaan en wij luisterden allebei heel aandachtig, omdat zij met een heel zachte en tamelijk hoge stem sprak. Veel mensen volgden ons en het geluid dat zij maakten stoorde ons. Ik hoorde dus niet goed wat Conchita zei, maar aangezien zij de zin herhaalde begreep ik hem tenslotte:

- Ah! U gaat een wonder verrichten? En ik moet het zeggen?

Zodra de extase voorbij was vroeg ik aan de Catalaan:

- Heeft u hetzelfde begrepen als ik?

- Ja, maar ik ben er niet helemaal zeker van of ik alles heb opgevangen.

Wij begonnen elkaar vragen te stellen en de mensen ondervroegen het kind. Zij lachte en was heel blij; zij zei dat zij de H. Maagd had gezien en dat zij, Conchita, ons iets heel belangrijks te zeggen had. Het was, dat de H. Maagd een wonder ging verrichten; dat de Hostie zichtbaar zou zijn, maar zij vertelde ons niet waar en hoe. Het was in 1962. Ik herinner me niet zo goed hoeveel tijd na deze aankondiging het wonder gebeurde, ik geloof ongeveer twee weken later.

El Milacruçu (Het kleine Wonder):

Het nieuws verspreidde zich over de hele omgeving, zodat er op de verwachte dag er een geweldige menigte van ongeveer 5.000 tot 6.000 mensen was, misschien meer. Het was moeilijk precies te zeggen. Vanaf Cosio tot het dorp stond de weg vol auto's en iedereen wachtte. Ik moet bekennen, dat ik vooraan wilde staan, niet alleen omdat ik de kinderen gewoonlijk vergezelde, maar ook omdat ik voelde dat het op deze dag anders zou zijn. Bovendien had de moeder van Conchita mij gezegd:

- Probeer alsjeblieft bij mijn dochter te blijven.

- Oh! Dat zal heel moeilijk zijn met al die mensen en ik heb geen idee waar zij naar toe zal gaan of waar het zal gebeuren.

En zij antwoordde:

- Maar als je niet bij haar wilt blijven is er gevaar dat zij wordt gedood, dat zij onder de voet wordt gelopen of wordt gesmoord.

Daarop antwoordde ik:

- Goed, je kunt op me rekenen! Ik zal er zijn van zeven uur 's morgens totdat het wonder gebeurt.

Want we wisten noch de tijd, noch de plaats van het wonder. Overigens nam ik maar een half uur tijd om thuis wat te eten, waarna ik snel terugkwam om bij Conchita te wachten, terwijl ik nog dorst had en een beetje te weinig gegeten had. Het wachten duurde lang en was vermoeiend, maar ik wilde niet bij Conchita weggaan. Pas om 2.30 uur in de ochtend viel Conchita in haar eigen huis in extase en ging daarna de straat op. Ik zag dat mijn opdracht moeilijk zou zijn, omdat sommige mensen schreeuwden, andere vielen en weer andere stapten over hen heen: iedereen wilde het zien. Het meest verbazende van alles was dat in zo'n menigte niemand iets overkwam!...

Ziet u, sommige mensen wilden mijn plaats innemen, grepen mij vast en trokken aan mijn kleren en mijn riem. Zonder kwade bedoelingen! Ik bood uit alle macht weerstand, maar ik zeg u, het werd erg moeilijk. Ik begon bang te worden, zowel voor Conchita als voor mijzelf. Ik pakte haar bij de arm en dacht:

- Goed dan, ik zal hier niet levend uit komen. En daarna:

- Zoals God en de H. Maagd willen! Maar als zij ons gaan ombrengen, laten ze ons dan samen ombrengen.

Ook de broers en neven van Conchita en veel mensen van het dorp probeerden met haar mee te gaan, maar zij waren verspreid in de menigte. Het was een oorlog... maar een vreedzame.

Op een bepaalde plaats viel het meisje op haar knieën, waardoor ik haar arm losliet. Zij begon te praten en ik kon haar woorden niet opvangen, vanwege het rumoer van de menigte. Maar ik verliet haar niet uit het oog en ik verlichtte haar

met een sterke lamp, die ik meegebracht had en die ik slechts met grootste moeite had kunnen behouden.

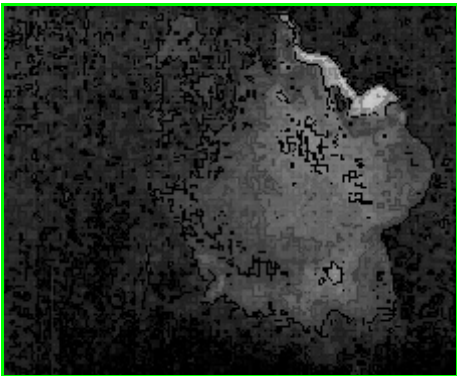
Op het moment dat Conchita op haar knieën viel probeerden alle aanwezigen hetzelfde te doen, sommigen boven op elkaar, sommigen knielden op de grond, terwijl anderen heel diep bogen. Men toonde grote nederigheid. Ondanks de mensenmassa probeerde iedereen rekening te houden met zijn buurman, hetgeen niet gemakkelijk was. Daarom zeg ik dat de mensen zich, alles bij elkaar genomen, niet al te slecht gedroegen.

Maar ik hield mijn ogen niet van het meisje af. Zij begon te praten, te bidden, daarna glimlachte zij en terwijl zij glimlachte opende zij haar mond en stak op heel natuurlijke wijze haar tong uit. Haar tong kwam niet slechts een klein

beetje, maar behoorlijk ver uit haar mond. Toen ik zag dat er niets op die tong lag, kreeg ik het gevoel van volledige mislukking. In mijn naïviteit had ik gedacht, dat precies op het moment dat Conchita haar tong zou uitsteken wij de hostie zouden zien of dat de hostie onmiddellijk zou verschijnen of zoiets.

Maar er was nog steeds niets. Niets op haar tong. Ik was des te meer teleurgesteld, aangezien ik het hele tafereel met uiterste aandacht had

gevolgd en ik er zeker van was dat ik niets gemist had. Bovendien was ik nauwelijks 50 cm van haar gezicht, van haar mond vandaan. Het zien van haar uitgestoken tong, schoon en niets erop, gaf mij het droevige gevoel van een desillusie. Ik, die op zoveel hoopte! Conchita hield haar tong op die manier ongeveer een minuut lang uitgestoken. En terwijl ik daar stond met mijn ogen gefixeerd op die tong, waar werkelijk niets op lag, gebeurde er iets mysterieus: zonder mijn ogen ook maar een fractie van een seconde te bewegen, was er op wonderbaarlijke wijze ineens een zuivere, onberispelijke en goed gevormde hostie op de tong van Conchita. Ik kan u verzekeren, dat vanaf het moment dat Conchita haar tong uitstak, zij geen enkele beweging maakte, noch met haar mond, noch met haar tong; geen enkele spier in haar gezicht bewoog. En wat ik u zeg kunnen vele anderen, die Conchita omringden u ook zeggen, want ik ben zeker van wat ik gezien heb. De tong was goed uitgestoken, er lag niets op, en plotseling was de hostie er! Ik heb niet gezien hoe dat is gebeurd. Het gebeurde in een ogenblik! Ik durf zelfs niet te zeggen dat het in enkele seconden

gebeurde. Ze was er gewoon! Dit noem ik het hoogtepunt van het wonder... Dat kan slechts een wonder zijn, want anders zou het enkele seconden hebben geduurd. Maar hier kan men zelfs niet spreken van een fractie van een seconde!... En ik verlangde er zo naar om te zien wat er ging gebeuren, dat ik haar mond niet uit het oog verliet. Toen de hostie eenmaal zichtbaar was op haar tong, is zij daar ongeveer drie minuten zichtbaar gebleven. Sommige mensen zeggen twee of twee en een halve minuut; ik zeg minstens drie minuten. De hostie was duidelijk zichtbaar, zij lag op de tong als op een schotel en dit detail trof me, omdat het normaal zou zijn geweest om haar meteen door te slikken, zoals ieder van ons doet na het ontvangen van de H. Communie. Maar zij deed dat niet. Zij heeft minstens drie minuten gewacht, terwijl de hostie goed zichtbaar bleef.

In het begin was het een normale hostie, zoals die welke de priesters ons geven. Maar tijdens deze drie minuten nam die hostie aanzienlijk in volume toe. Verder was het iets levends - iets dat voor mij heel moeilijk is uit te leggen - omdat ik in die hostie iets levends heb gezien, dat mij herinnerde aan de golven van de zee, sprankelend en bewegend onder de zon, wanneer we ze van een afstand zien. Dit zag ik in het midden van de hostie: iets levends, stralend van binnenuit. Bovendien veranderden de afmetingen in dikte en omvang; ik heb dit vaak met munten uitgelegd. Deze toename in afmetingen was onmiskenbaar. Maar wat mij boven alles het meest getroffen heeft, was het besef dat binnenin dat kleine witte schijfje iets bewoog.

Aan het einde van deze drie minuten heeft Conchita met enorme voldoening de hostie doorgeslikt. U zou haar glimlach hebben moeten zien, de manier waarop zij het kruisteken maakte en de manier waarop zij met haar verschijning sprak! Zij stond vervolgens op en volgde haar verschijning tot aan het voorportaal van de kerk. Daarna kwam zij, nadat zij door verschillende straten in het dorp had gelopen, terug bij de calleja, de belangrijkste plaats van de eerste verschijningen (dit alles duurde meer dan een uur). Vervolgens keerde zij via dezelfde weg naar huis terug en zo eindigde haar extase. Het meisje was zeer voldaan en vroeg of iedereen tevreden was. Natuurlijk antwoordden de mensen ja, en dat zij het wonder hadden gezien. Maar spoedig daarna veranderden bepaalde mensen reeds hun mening, nadat hun vragen waren gesteld door een groep heren. Ik ben er niet achter kunnen komen wie dat waren, omdat ik me verplicht voelde naar huis te gaan om me aan te kleden, aangezien de menigte mij half bloot had achtergelaten. Deze heren bleken deel uit te maken van een of andere commissie. Jammer genoeg hebben zij mij niet ondervraagd, want ik zou hun

vragen met het grootste plezier beantwoord hebben. Trouwens sinds het wonder tot nu toe, in augustus 1971, heeft geen enkele officiële functionaris, van het bisdom of anderszins, zich de moeite gegeven om mijn getuigenis te vragen, hoewel mijn verhaal vele, vele malen is gepubliceerd.

wordt vervolgd.

5. MET EEN VEERBOOT NAAR HET GROTE WONDER?

Zoals vele van u weten is de Stichting Garabandal mede opgericht om voor de dag het Grote Wonder met een gecharterde veerboot naar de haven van Santander in Noord Spanje te varen.

En van daaruit met autobussen naar het 80 kilometer verder gelegen Garabandal te rijden.

In de Nieuwsbrief Nr.

8 van februari 2002 schreef ik o.m. het volgende:

Zijn er soms aanwijzingen dat het mogelijk is dat hemel Wim Langeveld geïnspireerd is om een veerboot te charteren voor de dag van het Grote Wonder? Ja, die zijn er: "In 1976 verbleef ik een half jaar in Garabandal. Verschillende keren bezocht ik Santander en de haven. In de haven van Santander werd bij mij het idee geboren om een veerboot te charteren, toen ik één van hun veerboten van Brittany Ferries afgemeerd zag liggen aan de terminal. Dat idee heeft mij niet meer losgelaten.

1992 schreef ik verschillende veerboot-maatschappijen aan om plattegronden te verkrijgen van hun veerboten, welke aan passagiers worden gegeven om de weg op zo'n schip te vinden.. Op 18 maart 1992 was ik 's middag thuis vanwege mijn verjaardag. De telefoon ging over. Het was de heer B. Brouwer van North Sea Ferries in Rotterdam-Europoort. Hij vroeg mij waarom ik een General Arrangement (plattegrond van de dekken) van één van hun veerboten wilde

hebben. Ik was verbaasd dat een onderdirecteur van North Sea Ferries mij opbelde. In het kort heb ik hem uitgelegd dat wij in de toekomst een veerboot willen charteren om met pelgrims via de haven van Santander naar Garabandal te reizen en wij een inzicht wilden verwerven hoe een veerboot is ingericht, met haar dekken, hutten, restaurants, enz. Het antwoord was voor hem positief, en hij zegde mij toe de gevraagde informatie toe te sturen. De volgende dag viel een grote envelop van North Sea Ferries door de bus. In de envelop zaten drie grote technische tekeningen van één van hun veerboten, de NORSUN.

De Norsun heeft tot April van 2001 gevaren tussen Europoort en Hull in midden Engeland. Op deze route is de Norsun vervangen door de z.g .luxe cruise-ferry 'Pride of Rotterdam.' De Norsun is verbouwd met meer luxe accommodatie, en vaart nu tussen Zeebrugge en Hull. En toen deze tekeningen onder mijn ogen kwamen rees in mij de gedachte dat dit misschien de veerboot zal kunnen zijn welke de hemel voor het Grote Wonder heeft gecharterd. In juni 1992 heb ik een retourtocht gemaakt met dit prachtige schip. En de boot leek mij zeer geschikt voor pelgrimsvervoer.

Ontmoeting met Ana Godderis

In november 1999 werd de Stichting Garabandal Centrum Nederland opgericht. Voor het pelgrimsvervoer was het noodzakelijk dat wij een contactpersoon zouden krijgen in Santander. Een persoon die niet alleen Spaans maar ook Nederlands zou spreken en schrijven. Tijdens ons bezoek aan Garabandal, gingen wij op dinsdag, 19 oktober 1999, naar Santander. Met behulp van het Nederlandse consulaat werden wij in contact gebracht met mevrouw Ana Godderis. Zij vertegenwoordigt de bekende Spaanse rederij Naviera Toning in Santander. Ze spreekt en schrijft vloeiend Nederlands en Spaans. Deze ontmoeting ervoeren Ana en wij als een werk van de hemel. Ana wil ons helpen bij het charteren van een veerboot. En heeft de Stichting dit jaar (2001) al geholpen bij onze 1e pelgrimage met 34 mensen naar Garabandal. Ze heeft in 1999 bij diverse veerboot-maatschappijen geïnformeerd over de mogelijkheid een veerboot te charteren. Maar dat bleek niet mogelijk. Vooral omdat wij geen vaste datum konden geven.

Menselijkerwijs onmogelijk

Nu al meer dan 10 jaren zijn verstreken ben ik uitgebreid gaan informeren bij P&O Ferries in Zeebrugge over de mogelijkheden om de Pride of Bruges voor een week of meer te charteren.

Mevrouw Carmen Mouton, de general account manager van P&O heeft mij na diverse emails en telefoontjes het volgende medegedeeld:

- ★ Dat het mogelijk is dat de 'Pride of Bruges' kan afmeren aan hun terminal in de Beneluxhaven van Rotterdam- Europoort.
- ★ Dat de geschatte kosten voor een retour Rotterdam - Santander rond 1,5 miljoen euro bedragen.
- ★ Dat zij op geen toestemming hebben om gebruik te maken van veerboot-terminal in Santander. Alleen de veerboten uit Engeland van Brittany Ferries hebben verworven rechten.
- ★ Dat het uiteraard noodzakelijk is dat P&O ongeveer een jaar van tevoren de juiste datum door krijgt.

Tijdens onze jaarvergadering van 26 juli van dit jaar stelde ik dan ook voor om de Stichting Garabandal in haar huidige vorm op te heffen, omdat het niet mogelijk met een veerboot naar Santander te varen. Er werd hierover gestemd. De secretaresse en penningmeester stemde voorlopig tegen, omdat ze zich nader willen bezinnen.

Mijn verstandelijke overwegingen waren:

1. Conchita zal pas 8 dagen van tevoren van datum van het Grote Wonder bekend maken. Onmogelijk in 8 dagen alles te regelen.
2. De kosten om een veerboot te charteren zijn veel te hoog en kunnen door de meeste pelgrims niet worden opgebracht.
3. P&O heeft geen toestemming om af te meren in Santander.

Na maanden van bezinning ben tot de het volgende besluit gekomen:

1. Inderdaad in 8 dagen een veerboot te chanteren is absoluut onmogelijk. Maar de hemel kan ons op tijd verwittigen, via een bovennatuurlijke inspraak nadat de Waarschuwing heeft plaatsgevonden tijdens zeer dramatisch gebeurtenissen in de wereld-geschiedenis.
2. De hemel kan een geldschietter achter de hand hebben, die pas zal helpen wanneer het hem duidelijk wordt dat Garabandal een hemels gebeuren is.
3. P&O heeft op dit moment geen toestemming om af te meren aan de terminal van Santander. Dat kan veranderen wanneer bijvoorbeeld Brtity Ferry's een onderdeel wordt van P&O. Of dat wereld-economie volkomen in elkaar stort met als gevolg een enorme sociale onrust. Enz.

Doch de hamvraag blijft, is Wim Langeveld geïnspireerd door de hemel?

Dat zal de toekomst uitwijzen. De meest veilige weg is om in al onze handelingen en plannen Gods H. Wil te zoeken. Maria, de Sterre der Zee, zal ons voor dwaze plannen behoeden. Dank u wel!

INHOUD:

1. **Voorwoord**
2. **Rozenkranskruistocht voor het dogma Maria, Medeverlosseres, Middelaars en Voorspreekster**
3. **Het probleem van de geestes verwarring der zieneressen te Garabandal**
4. **Garabandal, het dorp spreekt. Getuigenissen van de dorpsbewoners en van buiten**
5. **Met een veerboot naar het Grote Wonder?**

DE BOODSCHAPPEN VAN GARABANDAL

Eerste boodschap van 18 oktober 1961 - Deze Boodschap bevestigde dat het belangrijk is veel offers te brengen en boete te doen en vaak het

H. Sacrament te bezoeken.

Als eerste punt werd gezegd dat de mensen goed moesten leven en als ze dat niet deden, zouden ze daarvoor een zware over zich afroepen. Er werd gewaarschuwd dat de beker steeds voller raakte en dat, wanneer de mensen niet veranderden deze straf niet meer te vermijden is.

Tweede boodschap van 18 juni 1965 - Bij monde van de H. Michaël klaagde O.L. Vrouw dat haar eerste boodschap niet serieus werd genomen. En zij waarschuwde dat dit haar laatste boodschap zou zijn.

Ze zei dat de beker die eerst steeds voller raakte, nu aan het overlopen was. Ze deelde mede, dat veel priesters, bisschoppen en kardinalen op de weg van het verloren gingen en vele gelovigen met zich meenamen.

Zij betreurde dat steeds minder belang werd gehecht aan de

H. Eucharistie.

Ze zei dat we Gods toorn door onze inspanningen van ons af zouden wenden als we in oprechtheid erom vroegen, onze verzoeken zouden worden ingewilligd

Haar laatste woorden waren een aansporing om meer offers te brengen en het lijden van Jezus te overwegen.■

www.garabandal.nl